DISTANȚA ȘI DISTANȚAREA ÎN SPAȚIILE URBANE PUBLICE ÎN PERIOADA PANDEMIEI DE COVID-19

DISTANCE AND DISTANCING IN PUBLIC URBAN SPACES DURING THE COVID-19 PANDEMIC PERIOD

Angelica STAN prof. dr. arh., habil. urbanism/ Prof. PhD. Arch., habil. Urbanism angelica.stan@gmail.com

Andra PANAIT conf. dr. arh./ assoc. prof. PhD. Arch. andra_panait@yahoo.com

Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu", București, RO
"Ion Mincu" University of Architecture and Urban Planning Bucharest, RO

Rezumat

Distanța s-a insinuat puternic în viața noastră și a devenit un „personaj" foarte prezent al vremurilor în care trăim. Am devenit nu numai mai suspicioși, ci și mai precauți în ceea ce privește consumul, utilizarea și comunicarea în spațiile publice, privindu-le prin filtrul distanțării. Transformările distanței fizice și psihice impuse odată cu pandemia COVID-19 sunt corelate cu cele induse de utilizarea pe scară largă a tehnologiei comunicațiilor și a localizării geospațiale. Ca urmare, acum orașele par „impregnate" cu o nouă dimensiune a comportamentului în relație cu distanța care pare să fie aceeași pentru toți dar, de fapt, este unică pentru fiecare dintre noi.

Un nou tip de relație ia naștere din modul în care multiplele forme hibride de distanță apar între distanța sanitară impusă de autorități pentru limitarea răspândirii pandemiei și distanța mentală, de evadare, facilitată de utilizarea permanentă a tehnologiei.

Pentru arhitectură, distanța este un fundament atât pentru concepția, cât și pentru proiectarea spațiului urban.

Abstract

Distance has insinuated itself into our lives and has turned into a very present "character" of the times we live in. We have become not only more suspicious but also more cautious with regard to consumption, occupancy, and communication in public spaces, viewing them through the filter of distancing. The transformations of the physical and mental distance imposed at the time of the COVID-19 pandemic are correlated with those induced by the widespread use of communication technology and geospatial location. Cities are now "impregnated" with a new behavioural dimension in relation to distance, which seems to be the same for all, but is in fact unique to each of us.

A new type of relationship is developing from the way in which multiple hybrid forms of distance are appearing between the social distancing imposed by the authorities to limit the spread of the pandemic and the mental, escapist distance facilitated by the permanent use of technology.

For architecture, distance is a foundation both for the conception and for the design of urban space. However,

https://doi.org/10.54508/Argument.14.08

Distanța este, însă, și unul din factorii care influențează decisiv experiența spațiului urban, iar pandemia a făcut să devină și mai evident faptul că, fără experiența percepției și a utilizării ei directe de către oameni, arhitectura nu există.

Lucrarea arată o serie de rezultate ale unui studiu preliminar asupra reacției arhitecților și urbaniștilor la distopia spațială instalată și modul în care un nou tip de „distanță-comportament-proximitate" acționează prin diferite instanțe ca un ingredient activ, multistratificat al vieții urbane de zi cu zi. Sunt prezentate principalele repere ale noului limbaj spațial al distanței și distanțării în orașe, arătând că distanțarea ca fenomen după pandemie a afectat și continuă să afecteze comportamentul și percepțiile cetățenilor, influențând și arhitecții în reconsiderarea distanței ca instrument conceptual în proiectarea mediului construit.

Cuvinte cheie: distanțare, proximitate, liminalitate, comportament, limbaj

distance is also one of the factors that decisively influence the experience of urban space, and the pandemic has made even more obvious the fact that architecture does not exist in the absence of perception and of its direct use by humans.

This paper shows the architects' reaction to the reigning spatial dystopia and the way in which a new type of "distance-behaviour-proximity" acts through different instances as an active multi-layered ingredient of everyday urban life that influences its quality. The main landmarks of the new spatial language of distance and distancing in cities are presented, showing that distancing as a post-pandemic phenomenon has affected and continues to affect people's behaviour and perceptions and that it also influences architects in reconsidering distance as a conceptual tool in the design of the built environment.

Keywords: distance, proximity, liminality, behaviour, language

Introducere

Studii recente au arătat că urbanitatea și orașele în sine au trecut printr-o încercare majoră odată cu pandemia COVID-19 (Hunter, 2021; Cheval et al., 2020; Sharifi și Khavarian-Garmsir, 2020), din care fiecare domeniu a avut și încă are ceva de învățat. Dacă pentru medicină cercetarea a fost forțată să capete un ritm extrem de rapid, în arhitectură și urbanism poate fi nevoie de un anumit timp pentru a observa efectele pe care pandemia le-a lăsat asupra mediului construit ca domeniu profesional. În același timp, pandemia ne-a arătat cât de interconectate sunt toate lucrurile și că niciun domeniu, nici arhitectura, nici urbanismul, nu poate ignora ceea ce se cercetează în medicină, psihologie, sociologie, artă, cultură etc. legat de efectele multistratificate ale pandemiei asupra vieții umane.

Studiile psihosociale susțin că efectul anxietății determinat de noua distanță impusă în pandemie este legat de o stare de spirit numită „liminalitate" (Wayland, 2020), de

Introduction

Recent studies have shown that urbanity and the cities themselves have undergone a major trial with the COVID-19 pandemic (Hunter, 2021; Cheval et al., 2020; Sharifi & Khavarian-Garmsir, 2020), from which every domain had and still has something to learn. While medical research has been forced to develop at an extremely rapid pace, in architecture and urbanism a certain amount of time may be needed to clearly observe the effects of the pandemic on the built environment as a professional field. At the same time, the pandemic has shown us how interconnected all things are and that no field, thus neither architecture nor urbanism, can ignore what has been researched in medicine, psychology, sociology, art, culture etc., in relation to the multi-layered effects of the pandemic on human life.

Psycho-social studies claim that the effect of the anxiety about the new distancing imposed during the pandemic is related to a state of mind called "liminality" (Wayland,

un sentiment acut de nesiguranță în ceea ce privește percepția viitorului. În același timp, s-a observat faptul că a avut loc rapid o acceptare a distanței impuse de noile regulamente, ba chiar o rapidă recalibrare a vieții curente, iar una dintre cele mai populare forme de distanțare a fost (și a rămas) posibilitatea de a lucra și de a învăța de la distanță. Experiența spațiului a fost foarte puternic legată de distanța generată de nevoia de intimitate în locuințele devenite dintr-o dată birouri, de distanța limitată de 1,5-2,0 metri între oameni în spațiile publice și de distanța ca stare de spirit, ca incapacitate de a înțelege pe deplin ceea ce se întâmplă, sau de distanța-timp a călătoriilor virtuale prin utilizarea tehnologiei. S-a creat o punte solidă între planurile fizic, virtual și mental ale distanței, apărând un efect, mediat de incertitudinea percepută, numit „distanță-proximitate" (Shaobo et al., 2021), ca o oglindă a aversiunii față de risc a oamenilor, efect care, la rândul lui, a generat un comportament specific.

Pentru arhitectură, perioada de izolare forțată a însemnat evidențierea mai multor probleme pe care viața de zi cu zi în orașe ajunge să le ascundă, dintre care cea mai evidentă este cea a relației oamenilor cu mediul intim al locuinței lor. În atmosfera distopică a pandemiei, orașele au scos la iveală o fațetă ascunsă, una legată mai mult de umanitate decât de indivizi. Un mesaj unitar de supraviețuire ca specie a fost afirmat cu tărie, punând la îndoială multe dintre axiomele arhitecturii și urbanismului.

Distanța se referă la spațiul în sine, iar experiența spațiului arhitectural este intrinsec legată de distanță ca vector al percepției intenționate pe care arhitectul o materializează atunci când concepe o construcție. În timpul pandemiei, distanțele s-au distorsionat: prea mici sau prea mari, prea normative (impuse de reguli noi) sau prea informale (spontane), prea abstracte sau prea specifice, ele s-au schimbat din instrumente arhitecturale capabile să determine și să controleze percepția utilizatorilor, în modele comportamentale pentru a experimenta spațiul. Ce implicații are această schimbare asupra înțelegerii arhitecturii? Când lumea s-a declarat „închisă" iar proiecția viitoarei deschideri a fost destul de neclară, când orașele s-au golit de viață și de mișcare, distanțele dintre locuitori au devenit dureroase, evidențiind o nevoie foarte acută

2020), linked to an acute feeling of insecurity regarding the perception of the future. At the same time, it was observed that there was a rapid acceptance of the distance imposed by the new regulations, even a rapid recalibration of current life, and one of the most popular forms of distancing was (and has remained) the possibility to work and study remotely. The experience of space was very strongly linked to the distance generated by the need for privacy in the homes that suddenly became offices, to the limited distance of 1.5-2.0 meters between people in public spaces, to distance as a state of mind, an inability to fully understand what was happening, or to the distance-time of virtual travel using technology. A solid bridge was created between the physical, virtual, and mental planes of distance, causing an effect called "distance-proximity" (Shaobo et al., 2021), mediated by perceived uncertainty, as a mirror of people's risk aversion, an effect which in turn generated a specific behaviour.

For architecture, the period of forced isolation meant highlighting several problems that everyday urban life comes to hide, the most obvious of which was people's relationship with the intimate environment of their home. In the dystopian atmosphere of the pandemic, houses and cities have revealed a hidden facet, one more related to humanity than to individuals. A unitary message of survival as a species has been strongly asserted, throwing doubt on many of the axioms of architecture and urban planning.

Distance is about space itself, and the experience of architectural space is intrinsically related to distance as a vector of the intentional perception that the architect materializes when they conceive a construction. During the pandemic, distances have become distorted: too small or too large, too normative (imposed by new rules) or too informal (spontaneous), too abstract or too specific, they have changed from architectural tools able to conceive and control the users' perception into a behavioural pattern for experiencing space. What implications does this change have on understanding architecture? When the world declared itself "closed", and the projection of its future opening was quite blurred, when the cities were emptied of life and movement, the distances between inhabitants became painful, highlighting a very acute need

de socializare. Nenumărate dovezi ale acestei nevoi intens umane, legate de interacțiunea socială directă, au apărut în orașe, încercând să compenseze golul instaurat în spațiile urbane odinioară pline de viață. Dar, în același timp, în rândul multor tineri rezidenți din marile orașe a apărut o nouă tendință: aceea de a-și schimba locuința urbană într-una rurală, cât mai departe posibil de aglomerația orașului care la un moment dat părea responsabilă de transmiterea virusului. În acest fel a fost pus la îndoială un principiu esențial al urbanității: densitatea urbană, ca garant al eficienței vieții, al mobilității și al tuturor activităților dintr-un oraș. Totodată, noile forme de distanță apărute în perioada pandemiei au evidențiat slăbiciunile fundamentale ale mediului construit, referindu-se implicit la nevoia de a regândi unele dintre principiile și soluțiile de bază ale arhitecturii și urbanismului.

for socialization. Countless testimonies of this intensely human need linked to direct social interaction appeared in cities, trying to compensate for the void established in the urban spaces that were once full of life. But at the same time, a new trend emerged among many young residents of big cities: that of exchanging their urban home for a rural one, as far as possible from the crowded city, which at one point seemed responsible for the transmission of the virus. Thus, an essential principle of urbanity was questioned: that of urban density, as a guarantee of the efficiency of living, mobility, and all activities in a city. The new forms of distance that appeared during the pandemic highlighted the fundamental weaknesses of the built environment, implicitly referencing the need to rethink some of the basic principles and solutions of architecture and urbanism.

Scopul și obiectivele cercetării

The purpose and objectives of the research

Această lucrare își propune să arate modul în care distanța ca instrument de conceptualizare a spațiului urban-arhitectural a afectat și continuă să afecteze comportamentul și percepțiile cetățenilor asupra orașului însuși. Lucrarea ia în considerare distanța ca substantiv dar și ca verb, precum și distanțarea ca fenomen manifestat atât fizic, cât și în plan mental în experiența de zi cu zi din timpul pandemiei.

This paper aims to show how distance as a tool for conceptualizing the urban-architectural space has affected and continues to affect the citizens' behaviour and perceptions of the city itself. The paper takes into consideration distance as a noun, but also as a verb, and distancing as a phenomenon manifested both physically and mentally in everyday experience during the pandemic.

Unul dintre principalele obiective ale acestei lucrări este legat de necesitatea definirii conceptuale a noii distanțe impuse de pandemia COVID-19 în termeni de experiență globală a spațiului urban și nu doar ca distanță sanitară, având în vedere întregul său spectru de manifestări și comportamente induse. Noul limbaj al acestei distanțe necesită mai întâi o re-chestionare și un act de clasificare.

One of the main objectives of this paper is related to the need for a conceptual definition of the new distance imposed by the COVID-19 pandemic, in terms related to the global experience of urban space, and not only in the form of social distancing but considering its entire spectrum of manifestations and induced behaviours. The new language of this distance requires first a re-questioning and an act of classification.

Un alt obiectiv este înțelegerea acestei distanțe dincolo de efectele ei imediate și vizibile, ca acțiune planificatoare a spațiului urban, legată de modul în care acest nou criteriu intervine în definirea calității vieții urbane. Am încercat să vedem cum afectează această distanță comportamentele pe termen lung ale oamenilor în spațiile urbane, chiar și după perioada de restricții, și cum se reflectă aceste

Another objective is to understand this distance beyond its immediate and visible effects, as a planning action of urban space, related to the way in which this new criterion intervenes in defining the quality of urban life. We have tried to see how this distance affects people's long-term behaviour in urban spaces, even after the restriction

comportamente în utilizarea și însușirea spațiului arhitectural.

Al treilea obiectiv este acela de a detecta reacțiile arhitecților și urbaniștilor la necesitatea reconfigurării distanțelor și modul în care acestea ajung să redefinească relațiile interumane (atât în spațiul interior, cât și în cel exterior). Concret, în domeniul educației arhitecturale, explorăm noul concept de distanță-proximitate și modul în care distanța, mediată tehnologic, este asimilată ca vector al schimbării și al inovației.

Context

În 2021, un grup de cercetători afirma că au identificat un nou fenomen, „efectul distanță-proximitate" în contextul pandemiei de COVID-19, care se manifestă atunci când, în mod paradoxal, riscul pandemiei este perceput mai scăzut în cazul unei distanțe mai apropiate de epicentrul de risc, acest lucru putând duce la comportamente de consum irațională (Li et al., 2021). Ei au demonstrat că efectul distanță-proximitate ar trebui abordat atât prin intermediul distanțelor fizice, cât și psihologice.

Dacă acceptăm spațiul urban ca fiind definit în termenii lui Christian Norberg-Schulz care urmează și extinde lucrările lui Piaget, există o serie de moduri diferite în care cunoașterea spațială este organizată și utilizată: ca spațiu pragmatic de acțiune fizică care implică motricitatea senzorială; ca spațiu perceptiv, de orientare imediată bazată pe experiență; ca spațiu existențial care formează imaginea mentală individuală într-un context cultural; ca spațiu cognitiv care implică cunoștințe pe care oamenii le dobândesc și care îi fac capabili să se gândească la relațiile spațiale; ca spațiu abstract al relațiilor pure, care nu are nicio legătură necesară cu abilitățile motrice perceptuale sau senzoriale și în care imaginile și simbolismul au propriul lor sens (Norberg-Schultz, 1971). Deși contextul este atât de diferit, observăm că toate cele cinci categorii descrise de Norberg-Schultz rămân valabile și pot fi detaliate în lumina schimbărilor de comportament din timpul pandemiei. Astfel, a devenit și mai necesară studierea comportamentului oamenilor în procesul de experimentare a spațiului urban la diferite scări și pentru diferite segmente de utilizatori.

period, and how these behaviours are reflected in the use and appropriation of architectural space.

The third objective is to detect the reactions of architects and urban planners to the reconfiguration of distances, and how they come to redefine inter-human relations (in both interior and exterior spaces). Specifically, in the field of architectural education, we explore the new concept of distance-proximity and the way in which technologically-mediated distance is assimilated as a vector of change and innovation.

Background

In 2021, a group of researchers affirms having identified a new phenomenon, "the distance-proximity effect" in the context of the COVID-19 pandemic, which manifests itself when the risk of the pandemic is paradoxically perceived as lower at a shorter distance from the risk epicentre and can lead to irrational consumption behaviours (Li et al., 2021). They have demonstrated that the distance-proximity effect should be approached via physical as well as psychological distances.

If we accept the urban space as defined in the terms of Christian Norberg-Schulz, which follow and expand on Piaget's work, there are a number of different ways in which spatial knowledge is organized and used: as a *pragmatic space* of physical action involving sensory motricity; as a *perceptual space* of immediate orientation based on experience; as an *existential space* which forms individual mental imagery within a cultural context; as *a cognitive space* involving knowledge that people acquire and that makes them able to think about spatial relations; finally, as an *abstract space* of pure relationships, which has no necessary tie to perceptual or sensory motoric skills and wherein imagery and symbolism have their own meaning (Norberg-Schultz, 1971). Although the context is so different, we note that all 5 categories described by Norberg-Schultz remain valid and can be detailed in the light of behavioural changes during the pandemic. Thus, it became even more necessary to study people's behaviour in the process of experiencing urban space, at different scales and for different categories of users. A very

Un studiu foarte recent a constatat cum elementele de design arhitectural au influențat comportamentele sociale, în contextul distanțelor fizice impuse de pandemia COVID-19 (Jens și Gregg, 2021). Distanța de 1,5-2,0m impusă de autorități a relevat o legătură ombilicală între primele patru categorii de spațiu menționate mai sus (spațiul pragmatic, perceptiv, existențial și cognitiv), în timp ce a cincea categorie – spațiul abstract – s-a dovedit că subminează legătura dintre valoarea dimensională și valoarea socială a spațiului (Sharifi și Khavarian-Garmsir, 2020). Mulți autori care au publicat articole îngrijorătoare în timpul crizei pandemice au afirmat, de asemenea, că, mai degrabă decât o transformare profundă, pandemia „ne va rafina practicile, dar va lăsa abordările și valorile noastre fundamentale neschimbate" (Honey-Rosés et al., 2020, p. 264). Spre sfârșitul pandemiei, putem avea o imagine mai cuprinzătoare asupra noii dimensiuni de comportament în relație cu distanța instituită ca măsură sanitară în mediul urban. Se pare că și atunci când s-a impus ca lege valabilă pentru toată lumea, de fapt, distanța a găsit o cale de a deveni unică, sau cel puțin diferită, pentru fiecare dintre noi: multiple forme hibride ale experienței spațiului apar din modul în care trăim și metabolizăm distanța în orașe, la diferite niveluri și scări de percepție.

La nivel psihosocial, distanța sanitară impusă de autorități pentru a limita extinderea pandemiei a fost în general bine înțeleasă de oameni. Totuși, în unele cazuri, ea a generat „stigmatizarea socială" (Economu, 2021) – o atitudine negativă comparabilă (dar mai gravă) cu atitudinea orientată către persoanele cu boli mintale.

> Dacă nu se întreprind acțiuni anti-stigmatizare adaptate, este doar o chestiune de timp ca prejudecățile să evolueze în comportamente discriminatorii, cu consecințe devastatoare atât asupra indivizilor, cât și asupra cursului pandemiei (trad. ns., Economu, 2021, p. 8)

Având în vedere viteza cu care evoluția pandemiei a solicitat lumea medicală, există încă puține studii ample legate de aceste aspecte ale planului psihic. În schimb, există deja un număr semnificativ de opere literare și opere de artă care au documentat cu fidelitate aceste stări

recent study has found how architectural design elements influenced social behaviour, in the context of the physical distances imposed by the COVID-19 pandemic (Jens & Gregg, 2021). The distance of 1.5-2.0 m imposed by the authorities reveals the umbilical connection between the first four space categories mentioned above (pragmatic, perceptual, existential, cognitive space) while the fifth – abstract space – has been proved to undermine the connection between the dimensional and the social value of space (Sharifi & Khavarian-Garmsir, 2020). Many authors who published worrying articles during the pandemic crisis also stated that, rather than a profound transformation, the pandemic "will merely refine our practices, yet leave our fundamental approaches and values unchanged" (Honey-Rosés et al., 2020, p. 264). Towards the end of the pandemic, we can have a more comprehensive picture of the new dimension of behaviour in relation to the social distancing established as a sanitary measure in the urban environment. It seems that even when it established itself as a universal law, distance actually found a way to become unique, or at least different for each of us: multiple hybrid forms of experiencing space are emerging from the way we live and metabolize distance in cities, at different levels and scales of perception.

At the psycho-social level, the social distancing imposed by the authorities to limit the extension of the pandemic has generally been well understood and positively connoted by the population. However, in some cases, it has generated "social stigma" (Economu, 2021), a negative attitude comparable to (but worse than) the attitude towards people with mental illness.

> If targeted anti-stigma actions are not undertaken, it is only a matter of time before prejudices evolve into discriminatory behaviours, with devastating consequences on both individuals and the course of the pandemic (Economu, 2021, p. 8).

Given the speed that the evolution of the pandemic has imposed on the medical world, there are still few extensive studies related to these aspects. Instead, there is already a significant number of literature and art works that have faithfully documented these liminal and often conflicting

liminale și adesea conflictuale, atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv. Distanța de evadare este facilitată și de tehnologia IT&C; studii psihosociale recente afirmă că ea este corelată cu liminalitatea, o stare mentală survenită ca efect al anxietății, legată de percepția incertă asupra viitorului (Wayland, 2021; Fag, 2011). Un rol important în transmiterea insecurității ca factor de liminalitate l-au jucat imaginile orașului surprinse în situații deosebite și generatoare de anxietate. În multe cazuri, refugiul în activități noi (hobby-uri, artă, călătorii virtuale, jocuri video etc.) arată asumarea distanței în plan mental ca formă de rezistență la anxietate.

La nivel urbanistic și arhitectural, cea mai mare parte a observațiilor relevă apariția unui nou tip de distanță urbană legată de dimensionalitatea percepută a mediului construit, unde a devenit mai clară relația dintre spațiul construit și cel neconstruit. „Golirea" unor centre din rețeaua orașului, ca absență a mobilității, a făcut posibilă observarea surplusului de încărcătură negativă și a alternativelor posibile, sugerând necesitatea reconfigurarii și a unor măsuri urgente mai puternic orientate către mobilitatea *soft*, către micro-mobilitate și reducerea folosirii autoturismelor personale. Un studiu recent confirmă faptul că, după încheierea perioadei de izolare impusă, oamenii au indicat o dorință foarte puternică de mobilitate societală în locuri sociabile (Askarizadab et al., 2021). Aceasta se adaugă la recalibrarea nevoilor referitoare la spațiile interioare (spații de lucru acasă) care necesită o rediscuție asupra practicilor actuale în design arhitectural și arhitectură interioară, asupra flexibilității în raport cu noile tehnologii de comunicare. Se pune totodată problema reproiectării adaptive și conversiei funcționale a spațiilor de birouri deja construite care nu mai au aceeași clientelă și riscă să rămână neutilizate, devenind o problemă pentru oraș pe termen lung. Orașul însuși, ca formă conceptuală spațială și funcțională, dar și ca organism social, este readus în discuție pornind de la narațiuni despre vulnerabilitatea și fragilitatea sa, la care se adaugă tendințe deja existente de condamnare a stilului de viață urban (Hunter, 2021).

La nivelul învățământului la distanță și al *e-work*-ului, o întreagă gamă de probleme au apărut, făcând necesare

states, at the level of both individual and collective consciousness. Escapist distancing is also facilitated by ICT technology; recent psycho-social studies affirm that it is correlated to liminality, a state of mind that occurred as an effect of anxiety, related to the uncertain perception of the future (Wayland, 2021; Beech, 2011). An important role in the transmission of insecurity as a factor of liminality was played by the city images captured in peculiar and anxiety-generating situations. In many cases, the refuge in new activities (hobbies, art, virtual travelling, video games etc.) shows the assumption of distance on a mental level, as a form of resistance to anxiety.

At the urban planning and architectural level, most observations underline the appearance of a new type of urban distance, related to the perceived dimensionality of the built environment, where the relationship between built and unbuilt space has become clearer. The "emptying" of some centers in the city network, as absence of mobility, has made it possible to observe the surplus of negative aspects and the possible alternatives, suggesting the need for reconfiguration and for urgent measures that are more strongly oriented towards soft mobility, micro-mobility, and reducing the use of personal cars. A recent study confirms that, after the end of lockdown, people indicated a very strong desire for societal mobility in sociable places (Askarizadab et al., 2021). This is added to the recalibration of needs related to interior spaces (home-work spaces), which demands a re-discussion of current practices in architectural design and interior architecture, on flexibility in relation to new communication technologies. It raises the issue of the adaptive re-design and functional reconversion of the already built office spaces that no longer have the same clientele and risk remaining empty and becoming a problem for the city in the long term. The city itself, as a spatial and functional concept and as a social organism, is brought back into the discussion, based on a narrative of its vulnerability and fragility, adding up to an existing trend of condemnation of the urban lifestyle (Hunter, 2021).

At the level of distance education and work, a whole range of problems appeared, requiring rapid legislative

schimbări legislative și normative rapide, în toate procesele subsecvente, în ideea de a accepta ceea ce devenise evident în scurt timp și anume că există o parte bună în învățământul la distanță, întrucât unele procese sunt simplificate (debirocratizate) și îmbunătățite în conținutul lor, deși dezavantajul adus de lipsa interacțiunii directe elev-profesor a fost aproape unanim acceptat. După cum arată un studiu recent, multe dintre cele mai frecvent utilizate platforme de *e-learning* (Google Classroom, Microsoft Teams și Zoom) au identificat atât avantaje și oportunități, cât și limitări și vulnerabilități ale utilizării metodelor de *e-teaching* și *e-learning* în timpul pandemiei (Iordache și Barbu, 2021).

Metodologie

Fiind un subiect care tratează un fenomen încă în desfășurare, a fost necesară adaptarea instrumentelor de cercetare la această situație. Literatura consultată a fost preponderent din perioada 2020-2022, ocazional confruntată cu cea anterioară (Norberg-Schulz, 1971; Debord, 1970, 2006) cu referire în special la categoriile clasice de percepție și comportament legate de spațiul urban. Cele mai recente lucrări reflectă nevoia urgentă de a surprinde diversele manifestări ale impactului pandemiei de COVID-19 asupra mediului urban. Au fost puse în discuție impactul la scara individuală, schimbările în comportamentul de consum și utilizare a spațiilor – atent studiate de psihologi (Shaobo at al., 2021; Jens, 2021; Economu, 2020; Wayland, 2021) –, impactul la scara orașului și a comunităților (Honey-Rosés, 2020; Fatmi, 2020; Tricarico, 2020) și chiar asupra întregului mediu urban (Hunter, 2021; Askarizad et al, 2021). Atât la nivel conceptual, cât și practic, distanța în mediul urban a fost discutată ca un revelator al impactului COVID-19 și ca un posibil instrument de cercetare.

Un alt instrument foarte util a fost aplicarea unui chestionar mai multor categorii de persoane, cu sau fără pregătire în domeniul arhitecturii sau urbanismului, atât rezidenți în mediul urban dens, cât și rezidenți în mediul urban periferic al Bucureștiului, având percepții și cunoștințe diferite asupra orașului. Studiul privind distanța și distanțarea impuse pe perioada pandemiei în spațiile publice urbane a fost realizat pe 59 de respondenți din

and regulatory changes in all the subsequent processes, in the idea of accepting what had become obvious in a short time: namely, that there are also positive aspects to distance education as some processes are simplified (de-bureaucratized) and their content improved, although the disadvantage brought by the lack of direct student-teacher interaction has been almost unanimously accepted. As a recent study shows, many of the most frequently used e-learning platforms (Google Classroom, Microsoft Teams and Zoom) have revealed advantages and opportunities as well as limitations and vulnerabilities of the use of remote teaching and e-learning methods during the pandemic (Iordache, Barbu, 2021).

Methodology

Since the topic deals with an ongoing phenomenon, it has been necessary to adapt the research tools to this situation. The consulted literature is mostly from 2020-2022, occasionally contrasted with earlier material, especially when referring to the classic categories of perception and behaviour relating to urban space (Norberg-Schulz, 1971; Debord, 1970, 2006). The latest works reflect the urgent need of capturing the various manifestations of the impact of the COVID-19 pandemic on the urban environment. The impact on the individual scale, the changes in consumption behaviour and in the use of spaces – carefully studied by psychologists – (Shaobo et al., 2021; Jens, 2021; Economu, 2020; Wayland, 2021) and the impact on the city scale and on communities (Honey-Rosés, 2020; Fatmi, 2020; Tricarico, 2020) and even on the entire urban environment (Hunter, 2021) have been discussed. Both on a conceptual and on a practical level, distance in the urban environment has been discussed as a means of discovering the impact of COVID-19 and as a possible research tool.

Another very useful tool was the application of a questionnaire to several categories of people, with or without training in the field of architecture or urbanism, residents of both dense urban areas and of peripheral urban areas of Bucharest and with different perceptions and knowledge of the city. The *Study on the distance and distancing imposed during the pandemic in urban public **spaces*** has 59 respondents from various categories, with

diverse categorii, dintre care 29% au vârste cuprinse între 30-39 de ani, iar 28% au vârsta de 18-19 ani; 60% dintre acești respondenți au studii universitare, 13% au doctorat și 27% sunt licențiați; 86% din acest eșantion sunt rezidenți în zona centrală a Bucureștiului, iar 20% locuiesc în zona periferică. Chestionarul a adresat un set de 11 întrebări menite să aprofundeze înțelegerea relației dintre spațiul urban și distanța impusă de pandemie și să încerce să descopere imaginea pe care și-au format-o deja oamenii pentru viitorul apropiat, dacă semnele proceselor legate de distanță și distanțare vor avea în continuare valabilitate și impact asupra comportamentelor urbane.

Limitările studiului

Studiul s-a limitat la examinarea comportamentelor unui eșantion restrâns de locuitori ai Bucureștiului, aceasta fiind o limitare circumstanțială cu rol de a testa metoda și premisele luate în considerare. Pentru a verifica aceste prime concluzii, ar fi necesară extinderea studiului la un eșantion mai cuprinzător, luând în considerare alte zone geografice, urbane și rurale, și o mai largă paletă de respondenți. O altă limitare obiectivă a acestui studiu este legată de pandemia COVID-19 în sine, care încă nu s-a încheiat și încă urmează a fi cercetată, mai ales că efectele a ceea ce s-a întâmplat încă fac parte din viața de zi cu zi și sunt dificil de interpretat și măsurat.

Efectul distanță-comportament-proximitate

Comportamentul oamenilor în raport cu distanțele influențează percepția asupra proximității spațiului urban locuit sau folosit pentru diverse activități, valabilă fiind și reciproca. Sentimentele și starea mentală resimțite în prezent în utilizarea unui spațiu sunt în general dificil de cartografiat și de vizualizat, chiar mai dificil atunci când scara de referință este întregul oraș. Pe de o parte, proximitatea este o valoare a vieții urbane, aflată în relație directă cu distanțele fizice, exprimate în raporturile dintre clădiri și străzi, spații verzi, sau dotări, legate de densitatea, orientarea și morfologia țesăturilor urbane. Pe de altă parte, dincolo de aceste aspecte clasice, odată cu pandemia a ieșit in evidență o nouă valență legată de

29% being aged 30 to 39 and 28 % aged 18 to 19; 60 % of the respondents have a university education, 13 % have a PhD and 27% are university graduates; 86% of the sample are residents of the central area of Bucharest while 20% live in the peripheral area of the capital. The questionnaire has addressed a set of 11 questions aimed at deepening the relationship between urban space and the distance imposed by the pandemic and at trying to figure out the image that people have already formed of the near future, and whether the signs of the processes related to distance and distancing will still have validity and impact on urban behaviours.

Study limitations

The study was limited only to the examination of the behaviours of a small sample of the inhabitants of Bucharest, this being a circumstantial limitation with the role of testing the method and the chosen premises. To verify these initial conclusions, it would be necessary to extend the study to a more comprehensive sample by considering other geographical, urban, and rural areas and a wider range of respondents. Another objective limitation of this study is related to the COVID-19 pandemic itself, which has not yet ended and is still to be researched, especially since the effects of what happened are still part of everyday life and are difficult to interpret and measure.

The distance-behaviour-proximity effect

People's behaviour in relation to distances influences the perception of proximity of the urban space inhabited or used for various activities, the reciprocal being also valid. The feelings and the mental state currently experienced in using a space are generally difficult to map and visualize and even more difficult when the scale of reference is the entire city. On the one hand, proximity is a value of urban life, in direct relation to the physical distances, expressed in the ratios between buildings and streets or green spaces or amenities, linked to the density, orientation and morphology of the urban fabrics. On the other hand, beyond these typical aspects, a new value has been revealed by the pandemic, related to the behaviour

comportamentul față de distanțele dintre oameni care au devenit mult mai importante decât distanțele dintre clădiri. Distanța sanitară nu s-a limitat, însă, la interdicțiile impuse așa cum le știm cu toții, ci a pătruns în mentalitatea individuală și colectivă, lăsând diferite tipuri de urme.

regarding interpersonal distance, which has become much more important than the distances between buildings. Social distancing, however, has not been limited to the interdictions we are all familiar with, but has penetrated the individual and collective mentality, leaving different types of traces.

Distanța sanitară și comportamentul pe termen lung al oamenilor în spații urbane și arhitecturale

Încercând să detectăm impactul pe care măsurile legate de distanță luate în timpul pandemiei îl mai au asupra percepției spațiului public și dacă acest impact depășește comportamentul conștient, am conceput chestionarul menționat mai sus cu un set de 11 întrebări: 1. Cum percepeți la momentul actual inscripțiile legate de măsurile de distanțare impuse în perioada pandemiei, în spațiile publice?; 2. Credeți că mesajul legat de aceste inscripții care impun distanțarea își atinge scopul?; 3. Cât de frecvent v-a atras atenția, în ultima lună, un mesaj legat de păstrarea distanței între consumatori, pasageri etc.?; 4. Ce anume rețineți ca relevant din aceste mesaje?; 5. Constatând că într-un spațiu public interior măsura distanțării impuse de regulile sanitare legate de pandemie nu este respectată, ce faceți?; 6. Cum percepeți la momentul actual un spațiu exterior relativ aglomerat (parc, piață publică, terasă, târg, pietonal etc.)?; 7. Vi s-a întâmplat ca atunci când un interlocutor nu respectă distanțarea fizică (în perioadele cu restricții sanitare impuse de pandemie), să simțiți aversiune, teamă, dorința de a încheia cât mai rapid întrevederea respectivă?; 8. În perioadele de relativă relaxare din perioada pandemiei, când distanțarea nu a mai fost impusă de autorități, ați avut totuși tendința să evitați locurile aglomerate și să vă plasați la 1,5-2,0m distanță de ceilalți oameni în spațiile publice?; 9. În perioada izolării forțate, cum ați încercat să suppliniți nevoia de apropiere față de ceilalți?; 10. În perioada pandemiei, v-a tentat ideea de a părăsi orașul în care locuiți și a vă muta într-un loc mai aproape de natură și mai departe de aglomerație? 11. Dacă ar fi să vă imaginați viitorul peste câțiva ani, credeți că veți mai fi marcat de distanțarea impusă în timpul pandemiei?

Social distancing and people's long-term behaviour in urban-architectural spaces

In the attempt to detect the impact that the distance-related measures taken during the pandemic still have on the perception of public space and whether this impact goes beyond conscious behaviour, we conceived the above-mentioned questionnaire with a set of 11 questions: 1. How do you currently perceive the public signs related to the distancing measures imposed during the pandemic? 2. Do you think that the message related to these signs that require social distancing serves its purpose? 3. How often has a message about keeping the distance between consumers, passengers, etc. drawn your attention over the last month? 4. What do you recall as relevant from these messages?; 5. On finding that the pandemic-related social distancing rules are not observed in an indoor public space, what do you do?; 6. How do you currently perceive a relatively crowded outdoor space (park, public square, terrace, fair, pedestrian area, etc.)?; 7. Have you ever felt an aversion, a fear, a desire to close the meeting as soon as possible when a person did not respect social distancing (during the periods of sanitary restrictions imposed by the pandemic)?; 8. During periods of relative relaxation of the pandemic-related restrictions, when social distancing was no longer imposed by the authorities, did you still tend to avoid crowded places and place yourself 1.5-2 m away from other people in public spaces?; 9. During the period of forced isolation, how did you try to meet the need for closeness to others?; 10. During the pandemic, were you tempted to leave the city where you live and move to a place closer to nature and away from the crowds? 11. If you were to imagine the future in a few years from now, do you think that you would still be affected by the social distancing imposed during the pandemic?

În primă instanță, studiul a arătat că inscripțiile existente în spațiile publice, cu mesaje legate de măsurile de distanță sanitară, sunt percepute de 46% dintre respondenți ca „raționale" în acele condiții date, iar de 39% ca „utile". Noua proximitate spațială distorsionată de distanța 1,5-2,0m impusă este rapid acceptată ca o „nouă normalitate", chiar dacă nu conotată pozitiv, dar puternic motivată de context și fapte obiective. Relevant este și faptul că, deși majoritatea respondenților consideră că aceste mesaje își ating scopul (adică produc distanța sanitară dintre oameni), totuși, în ultimul timp, atenția în spațiul public nu se mai concentrează asupra acestui aspect, ci păstrează doar elementul de bază, ideea că un loc aglomerat necesită o precauție personală, chiar și dincolo de restricțiile care sunt sau nu mai sunt în vigoare.

In the first instance, the study shows that the public signs with messages related to the social distancing measures are perceived by 46% of the respondents as "rational" under the given conditions, and by 39% as "helpful". The new spatial proximity distorted by the imposed 1.5- 2.0 m distance has been quickly accepted as the "new normality", albeit without positive connotations, yet strongly motivated by the context and by the facts. What is also relevant is that although most respondents believe that these messages achieve their purpose (i.e. they produce social distancing), attention in the public space has lately no longer been focused on this aspect, but only kept the basic idea that a crowded place requires personal caution, even beyond the restrictions that may or may not still be in place.

De asemenea, sondajul a arătat clar că, deși regula distanțării se adresa în mod uniform și general tuturor oamenilor, dincolo de diversitatea situațiilor și experiențelor din spațiul public, ea a generat reacții specifice luate de fiecare, și cu fiecare conjunctură, cu relativă intensitate și rigoare. Toată lumea a încercat să se protejeze păstrând „distanța corectă posibilă" într-un anumit spațiu, dar rigoarea respectării acestei reguli a fost discutabilă, introducând, în chiar momentul aplicării ei, un dubiu de încredere. Necesitatea reorganizării spațiilor interioare sau exterioare printr-o serie de acțiuni (rearanjarea meselor, scaunelor în restaurante, a cozilor la intrarea în magazine, în sălile de așteptare, în săli de clasă, ateliere etc.) a dus la percepții diferite asupra acelor spații. Uneori, aceste noi percepții au scos la iveală noi posibilități de articulare a diferitelor activități (de exemplu în școli, ateliere etc.), inducând schimbări și în metodele de predare-învățare.

The survey also clearly shows that, although the social distancing rule was uniformly and generally addressed to people, beyond the diversity of situations and experiences in the public space, it generated specific reactions taken by each individual and in each situation with relative intensity and rigour. Everyone tried to protect themselves by keeping the "correct possible distance" in a certain space, but the rigour in respecting these rules was questionable, introducing doubt at the very moment of its application. The need to reorganize interior or exterior spaces, through a series of actions (rearranging tables and chairs in restaurants, queues at the entrance to shops, to waiting rooms, classrooms, studios etc.) has led to different perceptions of those spaces. Sometimes, these new perceptions have revealed new possibilities for articulating different activities (for example in schools, workshops etc.), inducing changes in the methods of teaching and learning as well.

Cu foarte puține excepții, la constatarea că într-un spațiu public interior este posibil să nu fie respectate măsurile de distanțare sanitară, majoritatea au răspuns că încearcă un mijloc de protecție „pe cont propriu", distanțându-se pe cât posibil de ceilalți și folosind și alte măsuri (mască, mănuși, dezinfectant). Aceasta reflectă o stare de anxietate încă prezentă (exceptându-i pe cei care nu au crezut niciodată în existența COVID-19), destul de normală în condițiile în care multe dintre spațiile care anunțau

With very few exceptions, in the case of discovering that social distancing measures were potentially not respected in a public interior space, most responded that they tried a means of protection "on their own" by distancing themselves as much as possible from others and also by using other measures (mask, gloves, disinfectant). This reflects a still present state of anxiety (except for those who never believed in the existence of COVID-19), which is quite normal given that many of the spaces that claimed

respectarea distanței legale nu beneficiau de capacitățile fizice de păstrare a acesteia.

Un spațiu public nu poate fi doar un spațiu-rețea în care relațiile dintre oameni să fie marcate și controlate în mod echidistant, sau un spațiu care să producă teamă de interacțiune liberă. Totuși, conștientizarea legată de pericolul de îmbolnăvire cauzat de COVID-19 din cauza aglomerației spațiale a făcut ca cea mai apreciată calitate a unui spațiu urban să fie acum legată de „capacitatea" acestuia de a nu produce aglomerație de oameni. Pentru arhitecți și urbaniști se prefigurează o nouă arie de cercetare asupra acestei „dimensiuni corecte" a unui spațiu public, astfel încât să fie adaptativ și să nu mai producă anxietate în percepția utilizatorilor, legată de nivelul de aglomerație. Dacă la nivel normativ se vor găsi probabil soluții, la nivel conceptual remarcăm o contradicție între nevoia umană și normală de apropiere și proximitate interumană și nevoia la fel de umană și normală de protecție și siguranță.

De asemenea, aplicarea chestionarului a arătat că, pe termen lung, chiar și după relaxarea restricțiilor legate de distanțele impuse de pandemie, pentru peste 58% dintre persoanele intervievate va exista o anumită reticență de a folosi spațiile foarte aglomerate. Oamenii devin mult mai conștienți de distanța față de ceilalți și de apropierea fiecărui loc pe care îl folosesc în orașe. Chiar dacă nu este sau nu va fi denominat drept anxietate, acest nou comportament a devenit parte a unui nou tip de percepție, mai sensibilă la gradul de aerare a configurației spațiului, iar arhitecții și urbaniștii vor trebui să țină cont de el. Acest studiu se corelează și cu alte observații făcute mai ales în mediul academic, la momentul ridicării restricțiilor și revenirii la educația în sistem clasic, față-în-față. În mod similar, am observat că percepțiile profesioniștilor legate de *e-learning* și *e-teaching* dezvăluie părerea larg împărtășită că ceea ce a fost experimentat în timpul pandemiei nu trebuie „șters cu buretele" și că ceea ce a funcționat pozitiv în acea perioadă ar trebui să fie menținut și în perioada post-pandemică.

to respect social distancing rules did not have the actual capacity to maintain them.

A public space cannot be just like a grid-space in which relationships between people are equidistantly marked and controlled, or which may produce fear of free interaction, yet awareness of the COVID-19 danger of illness due to congestion meant that the most appreciated quality of an urban space is now related to its "capacity" not to produce overcrowding. For architects and urban planners, a new area of research is foreshadowed on the "correct dimension" of a public space, to make it adaptive and no longer anxiety-inducing in users' perception, in relation to the level of congestion. But if at the normative level solutions will probably be found, at the conceptual level we note a contradiction between the normal human need for interpersonal closeness and proximity and the equally human and normal need for protection and safety.

The questionnaire also shows that, in the long run, even after the relaxation of the social distancing restrictions imposed by the pandemic, for more than 58% of the interviewees there will be a certain reluctance to use very crowded spaces, inside or outside. People have become much more aware of the distance from others, and of the proximity of each place they use in cities. Even if it is not or will not be called anxiety, this new behaviour has become part of a new type of perception, more sensitive to the degree of aeration of space configurations, and architects and urban planners will have to take it into account. This study also correlates with other observations, mostly made within the academic environment, at the time of the lifting of the restrictions and of the return to the classical, face-to-face form of education. In a similar way, we have noticed that the professionals' perceptions related to distance learning and teaching reveal a widely shared opinion that what has been experienced during the pandemic should not be "wiped off", and that what worked positively during that period should be maintained in the post-pandemic period.

Conceptul de distanță-comportament-proximitate (DBP)

Dacă distanța (ca substantiv) poate fi analizată dimensional și eventual normată, ajustată sau adaptată în funcție de situație și de numărul de utilizatori, distanța ca verb exprimă un fenomen difuz, plasat atât la nivel comportamental, cât și la nivel fizic. „A distanța" înseamnă și „a se îndepărta (de) cineva sau ceva", dar și „a pleca (la distanță)". În cazul unui mediu urban dens așa cum sunt orașele mari, această distanță ca verb exprimă o mișcare divergentă care ar putea contrazice însăși ideea de urbanitate, care cuprinde mișcarea centripetă, specifică locurilor cu mare atractivitate și valoare economică ridicată (Fratesi și Rodríguez-Pose, 2016). Distanțarea presupune o schimbare în relațiile dintre oameni și oameni, dintre oameni și clădiri, între intențiile și motivele oamenilor de a se deplasa; ea schimbă modelul de consum al orașului (Fratesi și Rodríguez-Pose, 2016) și sferele de proximitate care structurează atât spațiul urban interior, cât și cel exterior. Astfel, noul concept de distanță-comportament-proximitate apare ca o formă hibridă a distanței fizice, comportamentului uman generat prin aceasta, și proximității ca manifestare socială a comportamentului, asociată morfologiei și funcționalității spațiului (mobilitate, consum).

The concept of distance-behaviour-proximity (DBP)

If distance (as a noun) can be analysed dimensionally, and possibly regulated, adjusted or adapted according to the situation and the number of users, distance as a verb expresses a diffuse phenomenon, placed both at the behavioural and at the physical level. "To distance" is at the same time "to move away (from) someone or something", but also "to leave (at a distance)". In a dense urban environment like that of large cities, this distance as verb expresses a divergent motion that might contradict the very idea of urbanity, which encompasses the centripetal move specific to places with great attractiveness and high economic value (Fratesi & Rodríguez-Pose, 2016). Distancing involves a change in the relationships between groups of people, between people and buildings, between people's intentions and motives to move; it changes the city consumption pattern (Fratesi & Rodríguez-Pose, 2016) and the spheres of proximity that structure both interior and exterior urban spaces. Thus, the new concept of distance-behaviour-proximity appears necessary as a hybrid form of physical distance, the human behaviour generated through it, and proximity as social manifestation of behaviour, associated to the space morphology (mobility, consumption).

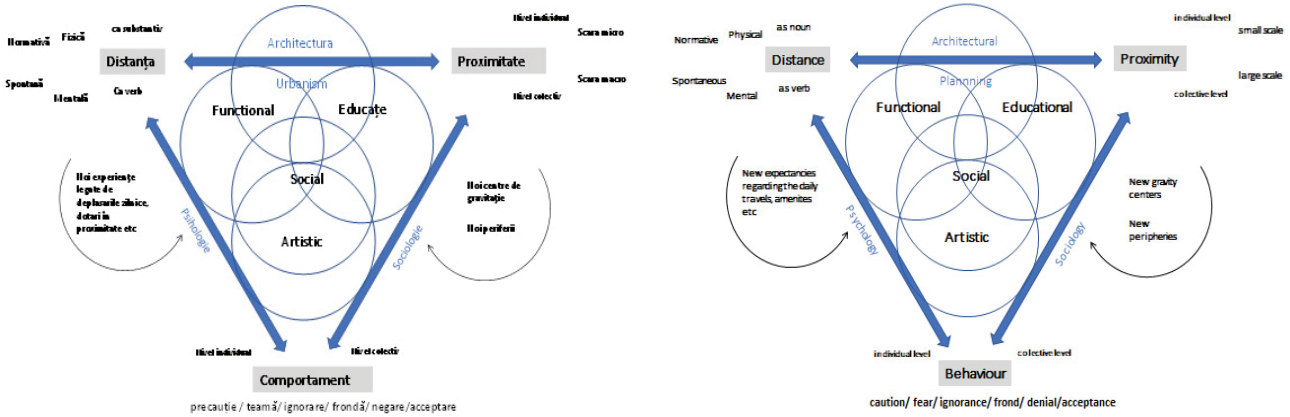

Fig. 1. Spectrul de relații interdisciplinare și configurarea conceptului de distanță-comportament- proximitate. Sursa: autorii (copyright free)./ The spectrum of interdisciplinary relations and the configuration of the concept of distance-behaviour-proximity. Source: the authors (copyright free).

Experiența spațiului urban-arhitectural legată de călătoriile noastre zilnice în oraș s-a schimbat fundamental în perioada de izolare și arată că distanța, comportamentul și proximitatea sunt strâns legate între ele, vorbind împreună despre încredere, vigilență, fragilitate, robustețe, centru, periferie, complexitate și siguranță. Conceptul de distanță-comportament-proximitate poate fi declinat pe mai multe direcții. În primul rând, „centrul de greutate" al vieții urbane s-a schimbat; acesta este centrul din care se generează interesul și motivațiile călătoriei în oraș, iar pentru cea mai mare parte a populației urbane nu mai este atât biroul, sau locul de muncă, cât locuința privată. Noul loc de muncă amenajat în locuință a necesitat adaptări, ajustări, introducerea de noi distanțe, separații fizice în spațiul interior, pentru a permite desfășurarea activităților online ale diverșilor membri ai familiei (Jens și Gregg, 2021). De asemenea, s-a demonstrat că COVID-19 a produs deja efecte tangibile asupra mobilității urbane mici (Fatmi, 2020), ducând la modificarea rutelor zilnice ale persoanelor, inclusiv în activitățile din interiorul și din proximitatea locuinței.

În al doilea rând, proximitatea urbană directă s-a schimbat, devenind mai conectată la acest centru-casă; limitarea mobilității urbane experimentată în perioada de izolare subliniază noi aspecte importante ale problemei proximității și ale centralităților secundare existente într-un oraș (Tricarico și De Vidovich, 2021). Acest lucru este legat de configurația cartierelor și de facilitățile publice capabile să răspundă nevoilor cetățenilor, determinând o reflecție asupra viitorului și dezvoltării orașelor într-o varietate de centre, fiecare cu propriile sale specificități (Tricarico și De Vidovich, 2021).

În al treilea rând, noua proximitate dezvăluită de izolare și perioada de restricții pandemice este una care va restructura o întreagă gamă de politici și intervenții urbane, provenite atât din sectorul public, cât și din cel privat, și care va căuta să redefinească mai precis spațiul urban, în termeni dimensionali, tehnici, culturali și economici. Dacă „comerțul de proximitate" este deja definit în raport cu o „zonă ce în general nu depășește 250 de metri pătrați" (Tricarico și De Vidovich, 2021, p. 305), rămâne de văzut la

The experience of the urban-architectural space related to our daily travels in the city has fundamentally changed during the lockdown period, and it shows that distance, behaviour, and proximity are closely linked to each other, speaking together about confidence, vigilance, fragility, robustness, centre, periphery, complexity and safety. The concept of distance-behaviour-proximity can be "declined" in several directions. First, the "gravity centre" of urban life has changed; this is the centre from which the interest and motivations of travelling in the city are generated, and, for the greater part of the urban population, this is no longer so much the office or the workplace as the private home. The new workplaces arranged at home have also required adaptations and adjustments in order to introduce new distances and physical separations in the interior space, allowing the online activities of various family members (Jens & Gregg, 2021). It has also been demonstrated that COVID-19 has already produced tangible impacts on urban short-distance mobility (Fatmi, 2020), leading to individuals' adjustment of daily routes, including in-home and out-of-home activities.

Second, the direct urban proximity has changed, becoming more connected to this home-as-center; the urban mobility limitation experienced during the lockdown period underlines new important aspects of the proximity issue and of the secondary centralities existing in a city (Tricarico & De Vidovich, 2021). This is linked to the configuration of neighbourhoods and to public amenities that can serve the needs of residents, prompting reflection on the future and development of cities throughout a variety of centres, each with its own specificities (Tricarico & De Vidovich, 2021).

Third, the new proximity revealed by the lockdown and the period of pandemic restrictions is one that will restructure a whole range of urban policies and interventions, coming from both public and private sectors, and that will seek to redefine the urban space more precisely, in dimensional, technical, cultural, and economic terms. If the "proximity trade" is already defined in relation with a "contained area, generally never exceeding 250 square meters" (Tricarico & De Vidovich, 2021, p. 305), it remains to be seen at a deeper

un nivel mai profund dacă aceste recalibrări dimensionale vor duce la politici și măsuri mai apropiate de scopul așa-numitei proximități a „orașului de 15 minute". Ar fi de văzut dacă noua distanță aplicată în diverse domenii ale urbanismului coincide sau nu cu așteptările viitoarei generații de rezidenți, mai ales dacă relaționăm aceste schimbări cu noile tendințe ale tehnologiei VR&AI care oferă beneficiul simulării oricărei experiențe urbane și arhitecturale, în absența sa fizică (Toth și Subramanium, 2003).

Dacă orașul ar trebui să ofere o paletă largă de spații urban-arhitecturale pentru explorare și cunoaștere, percepțiile care reies din această nouă definiție a proximității sunt asociate cu un fel de reticență, ca expresie a anxietății metabolizate de oameni în timpul pandemiei și reprodusă intern. Și astfel, înțelegând prin distanțare o separare între oamenii expuși intens la tehnologia comunicației virtuale, venim și îl re-interogăm pe Guy Debord care spunea (în 1970!) că „societatea care elimină distanța geografică reproduce distanța în interior, ca separare spectaculoasă" (Debord, 1970, p. 46).

Diferitele instanțe ale acestui nou comportament generat de distanță acționează ca un ingredient activ al vieții de zi cu zi, în micro-deciziile individuale ale cetățenilor ca utilizatori ai spațiului public și, de asemenea, ale arhitecților. Putem nega sau accepta distanța ca pe o nouă „persona" în orașele noastre, intermediind între distanța generată de nevoia de intimitate și distanța limitată de transportul public și alte facilități ale orașului, între distanța-timp de călătorie fizică și/sau virtuală și distanța-mesaj pe care o percepem ca fiind una politică, între distanța ca idee și distanța ca fapt. Ca arhitecți, ne dăm seama că este/ar trebui să facă parte din gândirea noastră conceptuală, mai mult decât înainte. Această distanță, direct corelată cu comportamentul uman în spațiile urbane, generează, așa cum am arătat mai sus, noi proximități care reconfigurează profund nu doar hărțile mentale ale percepțiilor, ci și hărțile micromobilității, culturii, comerțului, educației, investițiilor și afacerilor într-un oraș. Dacă „Persona" a fost folosit pentru a reprezenta profilul unui utilizator în spațiul cibernetic, ca „un agent software activ care înglobează date private și personale

level whether these dimensional recalibrations will lead to policies and measures closer to the goal of the so-called proximity of the "15-minute city". It remains to be seen whether the new distance applied in various fields of urban planning coincides or not with the expectations of future generation of residents, especially if we relate these changes to new trends in VR&AI technologies that offerg the benefit of simulating any urban and architectural experience, in its physical absence (Toth & Subramanium, 2003).

If the city is supposed to offer a large palette of urban-architectural spaces for exploration and knowledge, the perceptions that emerge from this new definition of proximity are associated with a kind of reluctance, as an expression of the anxiety metabolized by people during the pandemic and reproduced internally. And thus, understanding by distancing a separation between people intensively exposed to virtual communication technology, we come to re-question Guy Debord who said (in 1970!) that the "society which eliminates geographical distance reproduces distance internally, as spectacular separation" (Debord, 1970, p. 46).

The different instances of this new distance-behaviour act as an active ingredient of everyday life, in the individual micro-decisions of citizens as users of public space and of architects, too. We can deny or accept distance as a new "persona" in our cities, mediating between the distance generated by the need for privacy and the distance limited by public transport and other public facilities, between the distance-time of physical and/or virtual travel and the distance-message that we perceive as a political one, between distance as idea and distance as fact. As architects, we realize that it is/should be part of our conceptual thinking, more than before. This distance, directly correlated with human behaviour in urban spaces, is, as we have shown above, generating new proximities that profoundly reconfigure not only the mental maps of perceptions, but also the maps of micro-mobility, culture, trade, education, investment, and business. If "Persona" has been used to represent a user's profile in cyber space, as "an active software agent that encompasses private and personal data and performs on behalf of its owner" (Toth

și efectuează operațiuni în numele proprietarului său" (Toth și Subramanium, 2003, p. 5), concepem distanța-proximitate-comportament ca „persona" unui utilizator generic al orașelor, incluzându-i pe arhitecți și urbaniști. Distanța-comportament-proximitatea este așadar un instrument conceptual util pentru cei care imaginează, măsoară, investighează, planifică și proiectează spațiul urban-arhitectural, care poate fi folosit atât în observații la scară micro, cât și mare, având un limbaj specific.

Întreg acest spectru de relații interdisciplinare si configurarea conceptului de distanță-comportament-proximitate care atinge orașul atât la nivel individual, cât și colectiv, la scară mică și la scară largă deopotrivă, este schițat în Fig. 1.

Noul limbaj al conceptului de distanță-comportament-proximitate (DBP)

Noul limbaj al DBP aplicat în cazul Bucureștiului, pentru care s-a testat opinia unui eșantion de locuitori, este explicat printr-o tipologie de repere lexicale ce îi reflectă complexitatea: lucrarea decodifică acest limbaj pentru a fi inteligibil pentru arhitecți și planificatori în vedere unor viitoare abordări de detaliu. Tabelul rezumativ de mai jos comentează principalele tipuri de factori ai efectului distanță-comportament-proximitate, luând în considerare mai multe criterii asociate cu patru niveluri ale experienței orașului: nivelul perceptiv și senzorial (imagine, limbaj, interpretarea mesajelor percepute), nivelul fizic static (forma constitutivă, în spații interioare sau exterioare), nivelul mobilității (interacțiune directă, micro-mobilitate) și nivelul interacțiunii și cunoașterii intelectuale (prin învățare, educație, artă).

Pentru arhitecți și urbaniști există câteva probleme specifice legate de tipologia generică a efectului DBP observată în orașe în timpul pandemiei de COVID-19. La primul nivel, un motor foarte puternic pentru efectul DBP a fost imaginea orașelor goale, majoritatea capitale, și a locurilor atractive cunoscute, care au construit o narațiune negativă, cu impact major asupra percepției profesionale, inducând ideea de fragilitate a urbanității în sine, punând la îndoială nevoia de dezvoltare și progres a orașelor.

& Subramanium, 2003, p. 5), we conceive the distance-proximity-behaviour as a "persona" of a general user of our cities, including the architects and the urban planners. Distance-behaviour-proximity is therefore thought of as a conceptual tool for those who imagine, measure, investigate, plan and design the urban-architectural space, possible to use both in micro and large-scale observations and having a specific language.

This entire spectrum of interdisciplinary relations and the configuration of the concept of distance-behaviour-proximity that relates to the city both on an individual and collective level, both on a small and on a large scale, is sketched in Fig. 1.

The new language of the distance-behaviour-proximity concept (DBP)

The new language of the DBP applied in the case of Bucharest, for which the opinion of a sample of residents was tested, is explained by a typology of lexical landmarks that reflect its complexity: the work decodes this language to make it understandable to architects and planners with a view to future detailed approaches. The summary table below comments on the main types of factors in the distance-behaviour-proximity effect by considering several criteria associated with 4 levels of urban experience: the perceptual and sensory level (image, language, the interpretation of perceived messages), the physical static level (the constitutive form, inside or outside space), the level of mobility (direct interaction, micro-mobility), and the level of intellectual interaction and overcoming (through learning, education, art).

For architects and urban planners, there are some specific issues related to the generic typology of the DBP effect observed in cities during the COVID-19 pandemic. At the first level, a very strong driver of the DBP effect was the image of the empty cities, most of them capitals, and of well-known attractive places, which built a negative narrative, with a major impact on the professional perception, inducing the idea of the fragility of urbanity itself and questioning the need for the development and progress of cities.

Nivelul exerienței	Tipul de forțe generatoare pentru efectul DBP în timpul pandemiei de COVID-19	Descriere
1. nivelul perceptiv și senzorial	limbajul mass-media	canalele media care acționează constant asupra minții oamenilor, inducând ideea că spațiul fizic urban este nesigur și generator de catastrofă
	limbajul grafic din spațiul public	indicatorii vizuali specifici pandemiei inscripționați în spațiile urbane, inducând un comportament precaut, sau dimpotrivă, de ignorare sau revoltă
	planul mental/ subconștient	starea de spirit indusă de mediul exterior cu privire la caracterul normativ al distanței și al relației cu proximitatea
2. nivelul static fizic	spațiul interior	casa ca nevoie simultană de izolare, intimitate, confort și unitate, interacțiune socială și comunicare
	spațiul exterior	orașul marcat de distanța fizică dintre consumatori, pasageri, elevi, studenți etc., generând o viziune diferită a proximității cel puțin la nivelul cartierului
3. nivelul mobilității	micro-mobilitatea	călătoriile zilnice, ca durată, mijloc de transport, condiții etc. controlează atât apropierea/distanțarea, cât și comportamentul, influențând percepția
	mobilitatea virtuală	restrângerea mobilității fizice a condus către o creștere a mobilității virtuale, de la turismul virtual la comerțul electronic
4. nivelul interacțiunii raționale	mediul și mijloacele educației	procesele de învățare bazate pe *e-learning*, e-conferințe, toate platformele de comunicare interactivă, în timp real activează intens mediul educației și compensează anumite lipsuri
	compensarea prin artă	„mecanismul" expresiei artistice ca mijloc de depășire a anxietății provocate de COVID-19, aspectele sinergice ale artelor

Level of experience	Type of driving force for the distance-behaviour-proximity (DBP) effect during the COVID-19 pandemic	Description
1. the perceptual and sensory level	mass-media language	all the media channels which constantly act on people's minds, inducing the idea that the physical space is insecure and generates catastrophes
	graphic language in the public space	the pandemic-specific signage in public urban spaces which induces cautious behaviour or, on the contrary, indifference or revolt
	the mental / subconscious plane	the state of mind induced by the external environment regarding the normative character of distancing and the relationship with proximity
2. the static physical level	the interior space	the home as simultaneous need for isolation, privacy, comfort and for togetherness, social interaction and communication
	the exterior space	the city marked by the physical distance between consumers, passengers, students etc., generating a different vision of proximity at least at the neighbourhood level
3. the level of urban mobility	urban short-distance mobility	daily travels, in terms of duration, means of transport, conditions, etc., control both proximity/ distancing and behaviour, influencing perception
	virtual mobility	the restriction of physical mobility has induced an increase in virtual mobility, from virtual tourism to e-commerce
4. the level of rational interaction	the educational environment and tools	learning processes based on e-learning, e-conferences, all interactive, real-time communication platforms which intensively activate the educational environment and compensate for certain deficiencies
	artistic compensation	the "mechanism" of artistic expression as a means of overcoming anxiety

Tabel 1. O tipologie comentată a conceptului de distanță-comportament-proximitate. Sursa: autorii/ A commented typology on distance-behaviour-proximity concept. Source: authors

Distanța legală de 1,5-2,0m între indivizi, impusă de autorități pentru a evita aglomerația și pentru a minimiza riscul transmiterii bolii în spațiile publice, a condus către sugerarea unei anumite manipulări, excluderi și control extrem, de sus în jos, a oamenilor, cu impact asupra înțelegerii raționale a orașelor ca locuri co-participative și democratice. Acceptarea generală a noilor reguli pandemice a fost dublată și de o mișcare inversă, de un comportament precaut exagerat în raport cu ceilalți, sau dimpotrivă, de un comportament neglijent sau de frondă, ca formă de negare a virusului însuși. Pentru arhitecți și planificatori, acest comportament deosebit a provocat probleme în activitățile curente și în adaptarea la noile condiții de muncă, având impact asupra proiectelor și implementării acestora. La nivel fizic static, presiunea asupra spațiilor interioare – de a le adapta sau transforma – s-a reflectat imediat în cererea crescută pe piața imobiliară fie pentru apartamente mai mari (cu mai mult de 3 camere), fie pentru separarea spațiilor unitare, sau pentru punerea în valoare a balconului, loggiilor, micilor curți interioare ca elemente de contact cu exteriorul. Noțiunea de flexibilitate a spațiilor interioare ale casei în funcție de variatele evoluții ale familiei a redevenit un subiect necesar de tratat mai serios în arhitectură. De asemenea, adaptabilitatea spațiilor de lucru a fost reconsiderată ca o problemă de arhitectură, ca subiect de proiecte de atelier și subiect de dezbateri între studenți și profesori (Fig. 2).

The 1.5-2.0 m legal distance between individuals, imposed by the authorities to avoid congestion and to minimize the risk of transmitting the disease in public spaces, has led to the suggestion of a certain manipulation, exclusion, and extreme top-down control of people, with an impact on the actual rational understanding of cities as participative and democratic places. The general acceptance of the new pandemic rules has also been doubled by an opposite move, of an exaggeratedly cautious behaviour in relation to others, or on the contrary, a careless behaviour as a form of denial of the virus itself. For architects and planners, this peculiar behaviour has created problems in the current activities and in the adaptation to the new working conditions, impacting projects and their implementation. At the static physical level, the pressure on interior spaces – to adapt or transform – was immediately reflected in the increased demand on the real estate market either for larger apartments (of 3 rooms or more), or for the separation of the unitary spaces, or for enhancing the balconies, loggias or the small inner courtyards as contact elements with (the prohibited) outdoors. The notion of flexibility of the interior spaces of the home according to the various evolutions of the family has once again become a subject that needs to be treated more seriously by architects. The adaptability of working spaces has also been reconsidered as an architectural issue, as a topic for workshops and for debates among students and professors (Fig. 2).

Fig. 2. Atelierul Adaptive Workplace a fost dezvoltat în perioada pandemiei în UAUIM pentru a găsi soluții pentru reconfigurarea spațiului de lucru al studioului de proiectare arhitecturală pentru o mai mare flexibilitate a spațiului. Această abordare reprezintă voluntariatul studenților la arhitectură care își restaurează propriul spațiu de lucru în cadrul universității, aducându-l la standarde contemporane, potrivite studiului, dar și rezistent la factori imprevizibili precum situația pandemică. Fotografie: Andra Panait. Mai multe informații: https://www.anuala.ro/en/2020/adaptive-workplace-22

The Adaptive Workplace Workshop was developed during the pandemic period at UAUIM to find solutions for reconfiguring the workspace of the architectural design studio for greater space flexibility. This approach represents the volunteering of architecture students who recreated their own workspace within the university, bringing it to contemporary standards, suitable for study, but also resistant to unpredictable factors such as the pandemic situation. Photo by Andra Panait. More info: https://www.anuala.ro/en/2020/adaptive-workplace-22

Un efect indirect observat în perioada pandemiei a fost nevoia de „mică proximitate" care a devenit mai vizibilă și remarcată ca valoare pozitivă în orașe: s-au văzut mai bine (uneori pentru prima dată) scuarul de lângă bloc, mica grădină interioară, terasa blocului, balconul, toate spațiile mici din apropierea locuinței. Această atitudine este o premisă bună pentru a construi o implicare mai consistentă a comunității în cartiere, dând valoare spațiilor prin utilizarea sustenabilă și creativă a resurselor existente.

Efectul DPB este legat și de proximitatea dintre diferite culturi, de simultaneitatea diferitelor medii de învățare, sisteme, teorii și resurse educaționale accesibile și puse instantaneu la dispoziție elevilor, generând un comportament mult mai emancipat al noilor generații de studenți. Pe parcursul celor doi ani, instrumentele IT au condus către o familiaritate, chiar o intimitate cu mediul virtual pe care nu o aveam înainte de pandemie. Învățarea prin tehnologie a devenit parte din noi, iar din acest moment sistemul educațional a fost împins înainte, să adopte rapid noi reforme structurale, nu doar în instrumentele de predare, ci și în conținutul curricular.

În sfârșit, remarcăm efectul unei interacțiuni mai puternice între arhitectură și celelalte arte. Acest lucru a fost experimentat în perioadele de restricție de către diferiți actori – artiști de muzică sau teatru, scriitori, dansatori etc. – în diferite forme ale unei noi manifestări culturale, intens interdisciplinare și beneficiind de toate avantajele tehnologiei pentru a se promova, urmărind să compenseze absența unui public real. Având în vedere caracterul performativ și sinergic actual al artei, această caracteristică a produs mai multe beneficii: festivaluri online, muzee virtuale deschise unui public nelimitat, spectacole de teatru printr-o singură apăsare de buton etc. Cu toate acestea, deși a accentuat acest caracter sinergic și integrator al artei contemporane, distanța și izolarea au avut un impact general negativ din punct de vedere economic asupra mediului artistic, în special asupra sectorului cultural independent. La scara micilor birouri de proiectare și a arhitecților independenți, blocajele induse in implementarea proiectelor și atitudinea generală

An indirect effect observed during the pandemic was the need for "small proximity" which became more visible and noticed as a positive value in cities: the green square, the small interior garden, the block terrace, the balcony, all small spaces near the home were seen (sometimes for the first time) by the inhabitants. This attitude is a good premise for building a more consistent community involvement in the neighbourhoods, giving value to spaces through the sustainable and creative use of existing resources.

The DPB effect is also related to the proximity between different cultures, to the simultaneity of different learning environments, systems, theories, and educational resources accessible and instantly made available to students, generating a much more emancipated behaviour of new generations of students. Over the course of the 2 years, IT tools have induced a familiarity, even an intimacy with the virtual environment that we did not have before the pandemic. Learning through technology has become part of us, and from this point on, the educational system has been pushed forward, into rapidly adopting new structural reforms, not only in teaching or learning tools but also in the curricular content.

Finally, we note the effect of a stronger interaction between architecture and the other arts. This has been experienced during the restriction periods by different actors – music or drama artists, writers, dancers etc. – in different forms of a new cultural manifestation that is intensely interdisciplinary and benefits from all the advantages of technology to promote itself, aiming to compensate for the absence of a real audience. Given the current performative and synergistic character of art, this feature has generated several benefits: online festivals, virtual museums open to unlimited audiences, theatre performances available at a single click, etc. However, although it has accentuated this synergistic and integrative character of contemporary art, distance and isolation have had a negative overall impact in economic terms on the artistic environment, especially on the independent cultural sector. At the scale of small design offices and independent architects, the hindrances created in the implementation of projects and the general

legată de perisabilitatea valorilor urbane nu au fost deloc benefice.

În desfășurarea acestui efect complex, prezentat succint mai jos (Fig. 3), sunt luate în considerare toate cele patru niveluri menționate; putem observa o serie de factori-cauză pentru efectul DBP și un spectru de efecte și reacții în ceea ce privește modalitățile de a depăși acest impact.

attitude related to the perishability of urban values were not beneficial at all.

In the development of the complex effect briefly presented below (Fig. 3), all the 4 mentioned levels are considered; we can see several causative factors for the DBP effect and a spectrum of effects and reactions in terms of ways to overcome this impact.

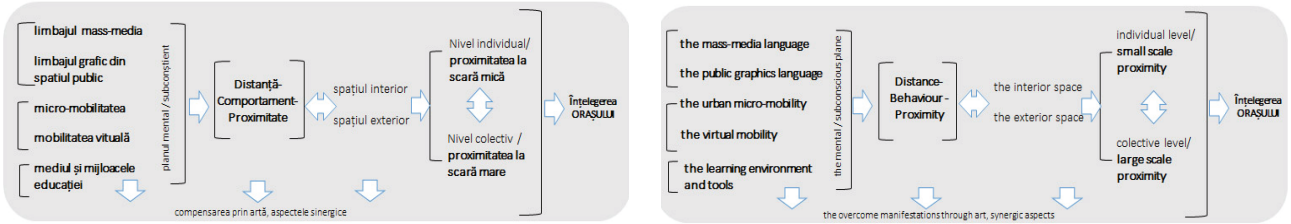

Fig. 3. Mecanismul distanță-comportament-proximitate, de la forțele generatoare la impact și reacții. Sursa: Angelica Stan/ The distance-behaviour-proximity mechanism, from driving forces to impact and reactions. Source: Angelica Stan.

Concluzii

Această lucrare arată că distanța și distanțarea impuse în spațiile publice urbane în perioada pandemiei de COVID-19 au afectat și continuă să afecteze comportamentul și percepțiile cetățenilor, dar și să influențeze arhitecții și urbaniștii în reconsiderarea distanței ca instrument conceptual în proiectarea mediului construit, prin comportamentul și efectul de proximitate legate de aceasta. Comportamentul intervine decisiv în modul în care distanțele fizice stabilite din motive sanitare sunt asimilate în plan mental și sunt transpuse apoi în modele de utilizare atât în spațiile urbane publice, cât și private. La scara orașului, noul concept de distanță-comportament-proximitate (DBP) scoate la lumină unele procese intrinseci vieții urbane, dar adesea neglijate: forțele motrice ale interacțiunii oamenilor, nevoia de apropiere a spațiului pentru toate activitățile cotidiene, continua nevoie de adaptare a orașului la nevoile, mobilitatea și așteptările

Conclusions

This paper shows that the distance and distancing imposed in public urban spaces during the COVID-19 pandemic has affected and continues to affect people's behaviour and perceptions, but also to influence architects and urban planners in reconsidering distance as a conceptual tool in designing the built environment through the behaviour and proximity effect related to it. The behaviour intervenes decisively in the way in which the physical distances established for sanitary reasons are mentally assimilated and transposed into patterns of use in both public and private urban spaces. At the city scale, the new concept of distance-behaviour-proximity (DBP) brings to light some processes intrinsic to urban life, but often neglected: the drivers of human interaction, the need of space proximity for all activities, the constant need for the city to adapt to people's necessities, mobility and expectations and

oamenilor, învățarea și perfecționarea prin intermediul tehnologiei.

Din această analiză rezultă că distanța sanitară, dincolo de scopul ei specific pe perioada pandemiei, a generat o serie de comportamente care s-au păstrat, conducând la o anumită reevaluare a proximității în mediul urban, atât la scara micro, a locuinței, cât și la scara orașului. Locurile care fac parte din această proximitate mică, imediată (extensiile interiorului locuințelor, precum balcoanele, terasele, piața verde de lângă casă etc.) sunt acum mai bine recunoscute ca o valoare importantă a vieții urbane. Locurile care nu aparțin destinațiilor zilnice și intereselor publice au devenit și mai îndepărtate, pierzând atractivitatea fizică, parțial înlocuită de cea virtuală. Mutarea comodităților și interacțiunii pe internet (comerț, educație, cultură, contacte sociale) deși nu pare a fi complet satisfăcătoare, este deja dominantă în alegerile locuitorilor din orașe, având un impact negativ asupra zonelor mai puțin centrale și periferice.

Comportamentul prudent al tinerilor profesioniști și studenților în arhitectură și urbanism legat de anxietatea apărută în timpul pandemiei pare a fi unul efemer și a revenit deja într-o matrice pozitivă. Necesitatea construirii de noi proximități în orașe, legată și de creșterea micro-mobilității și a geolocalizării ubicue, vine împreună cu dorințele locuitorilor privind noile calități ale cartierelor, precum dorința de a locui lângă un parc, prezența vegetației în jurul casei, flexibilitatea spațiului interior, dar și internetul de mare viteză. Comportamentul derivat din respectarea distanței sanitare este acum metabolizat într-o nevoie mai evidentă de apropiere de natură și de o mai bună înțelegere a orașului.

Situată la intersecția mai multor domenii diferite precum psihosociologia, arhitectura, urbanismul, teoria educației, cultura, lucrarea evidențiază efectul distanță-comportament-proximitate ca un instrument care exprimă necesitatea urgentă de a reconsidera pozitiv valoarea proximității în cartiere și la scara orașului, datorită noilor experiențe din timpul pandemiei. Este, de asemenea, o oportunitate de a combate tendințele false și periculoase care exagerează aspectele negative ale vieții în orașele

learning and continuous professional development via technology.

From this analysis, it results that social distancing, beyond its specific purpose during the pandemic, generated a range of behaviours that have continued, and led to a certain re-evaluation of urban proximity both on the micro scale of the home and at the scale of the city. The places that are part of immediate proximity (the extension of the home interior, such as balconies, terraces, green squares next to the homes etc.) are now better recognized as an important value of urban life. The places that do not belong to the daily destinations and public interests have become even more distant, losing their physical attractiveness, partially replaced by the virtual one. The switch to online conveniences and interaction (in trade, education, culture and social contacts), although apparently not completely satisfactory, is already dominant in people's choices in cities, negatively impacting the less central and peripheral areas.

The cautious behaviour of young professionals and students of architecture and urban planning related to the anxiety that arose during the pandemic seems to be ephemeral and has already returned to a positive matrix. The need to build new proximities in cities, also related to the growth of micro-mobility and ubiquitous geo-localization, is joined to the residents' wishes regarding the new qualities of neighbourhoods, such as the desire to live near a park, the presence of vegetation around the house, the flexibility of interior space, but also high-speed internet. The behaviour derived from respecting social distancing has now metabolized into a more obvious need to be close to nature and to better understand the city.

Situated at the intersection of different fields such as psycho-sociology, architecture, urban planning, educational theory and culture, this paper highlights the distance-behaviour-proximity effect as a concept expressing an urgent need to positively reconsider the value of proximity in our neighbourhoods, due to the new experiences during the pandemic. It is also an opportunity to combat the fake and dangerous trends which exaggerate the negative aspects of life in big cities, based on the idea

mari, pe baza ideii că aglomerația și densitatea urbană sunt un rău absolut care nu poate fi depășit, ci doar negat. De asemenea, DBP poate fi folosit ca instrument de cercetare care poate ajuta pe viitor studiului mai detaliat al orașului.

that crowding and urban density are an absolute evil which cannot be overcome but only denied. In addition, the DBP can be used as a research tool which can help in the more detailed studies of the city in the future.

Referințe/References

Askarizadab, R., Jinliaoa, H., Jafaric, S. (2021). The influence of COVID-19 on the societal mobility of urban spaces. *Cities*, 119, 103388, https://doi.org/10.1016/j.cities.2021.103388

Beech, N. (2011). Liminality and the practices of identity reconstruction. *Human Relations*, 64(2), (pp. 285-302). doi:10.1177/0018726710371235

Cheval, S., Adamescu, M., C., Georgiadis, T., Herrnegger, M., Piticar, A., Legates, D.R. (2020). Observed and Potential Impacts of the COVID-19 Pandemic on the Environment. *International Journal of Environmental Research and Public Health,* 2:17 (11), (pp.78-81)

Debord, G. (1970, 2006). *Societatea spectacolului.* (C. Savoiu, Trans.) București: Ed. Rao

Economu, M. (2020). Social Distance in COVID-19: Drawing the line between protective behavior and stigma manifestation. *Psychiatrik Journal,* 20;32(3), (pp.183-186). doi:10.22365/jpsych.2021.025

Fatmi, M. R. (2020). COVID-19 impact on urban mobility. *Journal of Urban Management*. 9(3), (pp.270-275). https://doi.org/10.1016/j.jum.2020.08.002

Fratesi, U., Rodríguez-Pose, A. (2016). The crisis and regional employment in Europe: what role for sheltered economies? *Economy and Society,* 9(1), (pp.33-57)

Honey-Rosés, J., Anguelovski I., Chireh K., V., Daher, C., Konijnendijk van den Bosch, C., Litt, S. J., Mawani, V., McCall, M., K. l, Orellana, A., Oscilowicz, E., Sánchez, U., Senbel, M., Tan, X., Villagomez, E.k, Zapata, O. Nieuwenhuijsen, J M. (2020). The impact of COVID-19 on public space: an early review of the emerging questions – design, perceptions and inequities. *Cities & Health*, 5(1), (pp.263-279). doi: 10.1080/23748834.2020.1780074

Hunter, M. (2021). Resilience, Fragility, and Robustness: Cities and COVID-19. *Urban Governance*, 16:16. https://doi.org/10.1016/j.ugj.2021.11.004.

Iordache, D.D., Barbu, M. (2021). Analiza comparativă a trei platforme de e-Learning utilizate de către studenți în perioada pandemiei de COVID-19. *Revista Română de Informatică și Automatică*, 31(4), (pp.55-66). doi: 10.33436/v31i4y202105

Jens, K., Gregg J. S. (2021). The impact on human behaviour inshared building spaces as a result of COVID-19 restrictions. *Building Research & Information* 49:8, (pp. 827-841). https://doi.org/10.1080/09613218.2021.1926217

Norberg-Schulz, C. (1971). *Existence, Space and Architecture*, London: Praeger Publishers.

Sharifi, A., Khavarian-Garmsir, A. R. (2020). The COVID-19 pandemic: Impacts on cities and major lessons for urban planning, design, and management. *Science of the Total Environment*, 749.10:1016, (pp. 123-128).

Shaobo, K. Zhang, Z., Liu, Y. Ng, S (2021). The closer I am, the safer I feel: The distance proximity effect of COVID-19 pandemic on individuals' risk assessment and irrational consumption. *Psychology and Marketing*. 2021:38, (pp. 2006-2018).

Tricarico, L., De Vidovich, L. (2021). Proximity and post-COVID-19 urban development: Reflections from Milan, Italy. *Journal of Urban Management*, 10, (pp. 302-310).

Toth, K., Subramanium, M. (2003). The Persona Concept: A Consumer-Centered Identity Model. *Proceedings of the 2nd International Workshop of Requirements Engineering for High Assurance Systems* (RHAS), Monteray bay, California, (pp. 89-92).

Wayland, S. (2021). Liminality and COVID-19 – what do we already know? *International Journal of Mental Health Nursing*, 30:1, (pp. 1291-1292). doi: 10.1111/inm.12909